

Samo da smo zajedno

Džudi Blum

Prevela
Aleksandra Čabraja

Laguna

Naslov originala

Judy Blume

JUST AS LONG AS WE'RE TOGETHER

Copyright © Judy Blume, 1987

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mom prijatelju
STIVENU MARFIJU,
koji je u moj život
uneo hrabrost, dostojanstvo
i beskrajni smisao za šalu*

Lola će zauvek pamtiti...

1

Mesine

„Stefani voli mesine“, reče mama tetki jednog nedeljnog popodneva. Pravile su krompir-salatu u kuhinji, a ja sam ležala na travi u dvorištu i čitala. Kuhinjski prozor beše širom otvoren, te sam čula svaku maminu i tetkinu reč. Nisam, međutim, obraćala mnogo pažnje šta pričaju, dok nisam čula svoje ime.

U početku nisam bila sigurna šta mama podrazumeva pod tim da *Stefani voli mesine*, ali shvatila sam šta hoće da kaže kad je dodala: „Zalepila je poster Ričarda Gira na tavanicu iznad kreveta. Kaže da ga rado gleda dok uveče tone u san.“

„O-ho“, kazala je tetka Deniz. „Trebalo bi da popričaš s njom.“

„Ona već zna sve o rodama i pčelicama“, reče mama.

„Da, ali zna li nešto o dečacima?“, pitala je tetka.

Slučajno znam baš dosta o dečacima. Što se pak tiče mesine, lično ne poznajem nijednog. Većina dečaka mojih godina – a za dve nedelje krećem u sedmi razred – jesu bebe. Što se tiče postera Ričarda Gira, nisam čak ni znala da je tako poznat kada sam ga kupila. Našla sam ga na rasprodaji.

Fotografija je sigurno snimljena veoma davno jer na njoj izgleda vrlo mlad, kao da mu je negde oko sedamnaest. Tada je stvarno bio sladak. Sviđa mi se njegov izraz lica, nekakav poluosmeh, kao da delimo neku tajnu.

Zapravo, ne zovem ga Ričard Gir. Zovem ga Bendžamin, ali mama to ne zna. Za nju je on poznati glumac. Za mene je Bendžamin Mur, koji ima sedamnaest godina, i moj je prvi dečko. Sviđa mi se to ime – Bendžamin Mur. Videla sam ga na kantici boje. U leto smo se preselili, a naša nova kuća je nedeljama mirisala na farbu. Dok su mi sređivali sobu, spavala sam u bratovljevoj. Brat mi se zove Brus i ima deset godina. Cele te nedelje se nisam pošteno naspavala, jer Brus ima noćne more.

U svakom slučaju, čim su majstori otišli iz moje sobe, vratila sam se u nju i zalepila postere. Imam ih devetnaest, ne računajući Bendžamina Mura. A samo je on na tavanici. Trebao mi je čitav dan da zalepim postere pravim redom i čim je mama te večeri došla s posla, pozvala sam je da ih vidi.

„O, Stefani!“, rekla je. „Trebalo je da koristiš rajsnegele, a ne lepljivu traku. Traka skida boju sa zidova.“

„Ne, ne skida“, kazala sam.

„Da, skida.“

„Vidi... Dokazaću ti“, reko, skidajući poster lavice s lavićima. Međutim, mama je bila u pravu. Lepljiva traka je zaista oljuštila boju sa zida. „Pretpostavljam da bi najpametnije bilo da ne premeštam postere“, rekla sam.

„Pretpostavljam da bi“, kazala je mama. „Moraćemo da zamolimo majstore da još malo doteraju taj zid.“

Tada sam se osetila pomalo krivom, a mama je to verovatno primetila, jer je rekla: „Ipak, poster i su lepi. Lepo si ih rasporedila. Naročito onaj iznad kreveta.“

2

Rejčel

„Ne mogu da verujem kako ova soba izgleda!“, kazala je moja najbolja prijateljica, Rejčel Robinson. Došla je kod mene istog časa kad se vratila iz muzičkog kampa. Zavrištale smo čim smo ugledale jedna drugu. Tata kaže da ne shvata zašto devojkice moraju tako da vrište. Nema šanse da mu to objasnim.

Rejčel je sigurno porasla još pet centimetara preko leta jer, kad ju je mama zagrlila, videla sam da je Rejčel viša od nje. Verovatno je najviša devojkica u sedmom razredu.

„Nikad nisam videla toliko postera!“ Rejčel je stajala na sredini moje sobe, odmahujući glavom. Kad je primetila Bendžamina Mura, upitala je: „Otkud onaj na plafonu?“

„Lezi“, rekla sam joj.

„Ne sada.“

„Da, sad...“ Gurnula sam je ka krevetu. „Samo tako možeš dobro da ga vidiš.“

Rejčel odgurnu hrpu plišanih igraćaka i ispruži se na krevet. Legla sam kraj nje. „Zar nije sladak?“

„Aha... Jeste.“

„Mama kaže da je mesina.“

Rejčel se nasmeja.

„Znaš li kako ga ja zovem?“

„Kako?“

„Bendžamin Mur.“

„Bendžamin Mur...“, ponovi Rejčel, naslanjajući se na lakat. „Zar to nije marka farbe?“

„Da, ali sviđa mi se to ime.“

Rejčel me je gađala plišanim majmunčetom. „Baš si uvrnuta, Stef!“

Znam da je to kompliment.

„Je li to ogrlica protiv pčelinjeg uboda?“, upita Rejčel, dodirujući medaljon koji mi je visio oko vrata. Nagnuvši se prema meni, pomilovala mi je ruku svojom kovrdžavom, crvenosmeđom kosom. „Mogu li da vidim kako izgleda?“

„Naravno.“

U julu, dok sam bila u ženskom izviđačkom kampu, zgazila sam pčelu i od njenog uboda dobila alergiju. Bolničarka u kampu je morala da me osvesti, jer sam bila u šoku. Doktor je rekao da moram stalno da nosim pilule sa sobom, u slučaju da me pčela opet ujede. Male su i plave. Nadam se da nikad neću morati da ih popijem. Nisam baš neki ljubitelj pilula. Kad sam se vratila iz kampa, moja baka Lola mi je dala tu ogrlicu. O svemu tome pisala sam Rejčel.

Otvorila sam mali zlatni medaljon u obliku srca. „Vidiš...“, rekoh, pokazujući joj, „umesto za sliku, u njemu ima mesta za tri pilule.“

Rejčel ih je dotakla. „Kako je biti u šoku?“

„Ne sećam se. Mislim da sam osetila nesvesticu... A onda se sve odjednom zacrnelo.“

„Obećaj mi da ćeš uvek nositi ovu ogrlicu“, reče Rejčel, „za svaki slučaj.“

„Obećavam.“

„Dobro.“ Zatvorila je medaljon. „A sad... šta je s onim kutijama?“, upita ona, pokazujući na drugi kraj sobe. „Kada ćeš ih raspakovati?“

„Uskoro.“

„Pomoći ću ti da ih raspakuješ odmah.“

„U redu je“, kazala sam.

„Moraš da se središ pre nego što počne škola, Stef.“ Otišla je na drugi kraj sobe i klekla ispred najveće kutije. „Knjige!“, uzviknu ona. „Hoćeš li ih poslagati po naslovima ili po imenima autora?“

„Ovo nije biblioteka“, rekoh, „već spavaća soba.“

„Znam... ali ako već to radimo, uradićemo kako treba.“

„Ne moram da slažem knjige određenim redosledom“, odgovorila sam.

„Ali kako ćeš ih pronaći?“

„Prepoznajem ih po boji.“

Rejčel se nasmeja. „Grozna si!“

Kasnije sam je ispratila do kuće. Baš čudno, kad sam prvi put čula da ćemo se preseliti, oči sam isplakala. A onda, kad su mi roditelji rekli da se selimo u Palfri Pond, nisam mogla da verujem svojoj sreći, jer tamo stanuje i Rejčel. Sad smo ne samo najbolje drugarice, već i komšinice. A preseliti se tek nekoliko ulica dalje i nije neka selidba. Mislim da je jedini razlog što smo se selili to što je našoj kući trebao novi krov, a mama i tata su se skoro onesvestili kad su čuli koliko to košta.

Kuće u Palfri Pondu su raštrkane, nisu poređane u niz kao u običnoj ulici. Zamišljeno je da treba da izgledaju starinski, kao kuće u kolonijalnom selu. Rejčelina kuća je preko puta naše. Kad smo stigle tamo, rekla je: „Sad ću ja tebe ispratiti do kuće.“

Pogledala sam je i obe se nasmejasm.

Kad smo se vratili do moje kuće, rekla sam: „Sada ću ja ispratiti *tebe*.“

Onda je Rejčel ispratila mene.

Onda sam ja ispratila nju.

Onda je ona ispratila mene.

Uspele smo da ispratimo jedna drugu do kuće devet puta pre nego što me je mama pozvala da uđem.

3

Alison

Dan uoči početka škole bio je vreo i sparan. Visila sam kraj jezera brčkajući noge. Tada sam prvi put ugledala tu devojčicu. Čučala je kraj drveta u kojem se nalazila velika rupa. Pomislila sam da želi da vidi porodicu rakuna koja tu živi. Sama ih nikad nisam videla, ali moj brat jeste.

Otresla sam vodu s nogu, obula sandale i prišla joj. Činilo mi se da je Brusovih godina. Prugasta crveno-bela majica sezala joj je do kolena. Verovatno je pripadala njenom ocu. Imala je dugu kosu. Tog dana se nije očešljala. To sam videla po neurednom razdeljku i zamršenim pramenovima. Verovatno nije brinula ni hoće li zgaziti na pčelu, jer je bila bosonoga.

Uz nju je bio mali pas, jedan od onih kojima dlaka visi preko očiju. Čim sam se približila, zalajao je.

„Smiri se, Meji“, reče devojčica. Zatim se okrete meni. „Ćao... ja sam Alison. Tek smo se doselili. Verovatno nisi primetila, jer nismo imali kamion. Iznajmili smo stan na broju 25.“

„Ja sam Stefani“, rekoh. „I ja stanujem ovde. U broju 9.“

Alison ustade i obrisa ruke. Zavukla je ruku pod majicu, u džep svog šortsa, i izvukla karticu. Stvarno sam se iznenadila,